

Sbírka na halě sv. Petra

Jako každý rok, proběhne i letos v neděli před svátkem Stolce sv. Petra (tedy 21.2.) sbírka na svatopetrský halě, čili pro fond Sv. Otce, kterému tyto prostředky pomáhají rychle přispívat potřebným. Za příspěvky předem děkuji.

Křížová cesta

V době postní se budeme opět modlit pobožnost Křížové cesty vždy v pátek a v neděli půl hodiny přede mší svatou. Poprvé bude Křížová cesta slavena už na Popeleční středě.

Kněžský den

Pan biskup zve všechny kněze čtyřikrát do roka na setkání v Českých Budějovicích, nazývané kněžský den. První z těchto dnů se letos koná v úterý 2. března. Z důvodu mé účasti na tomto setkání nebude v Rožmitále v tento den sloužena mše sv.

Pozvání na koncert

Členové souboru Musica Podberdensis nás zvou v neděli 14. února 2010 na koncert z díla Georga Friedericha Händela, který se uskuteční v bazilice na Svaté Hoře od 17.00 hod.

Úmysly mší svatých od 15. února do 14. března 2010

Ranní mše sv. R - Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St 17.00 hod. Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 15.2.	mše sv. není	Po 22.2.	mše sv. není
Út 16.2. M	Volná intence	Út 23.2.	mše sv. není int. za † Martu Krupičkovou bude odsl. v Římě
St 17.2. M 18.00 !	Za Jarmilu a Frant. Liškovy, Vilmu Klemovou a celý rod	St 24.2.	mše sv. není
Čt 18.2. m	Za Vlastu Klasovou a oboje rodiče	Čt 25.2.	mše sv. není
Pá 19.2. M	Za Marii a Frant. Kovaříkovy a jejich děti	Pá 26.2.	mše sv. není int. za Frant. Lejtermana a oboje rodiče bude odsl. v Římě
So 20.2. M	Za Václava Milčice, manželku a děti	So 27.2. M	mše sv. není int. za Jinř. Stehlíka rodiče z obojí strany, sestru a 2 švagry bude odsl. v Římě
Ne 21.2. R	Za farnosti	Ne 28.2. R 11.00 !	Za Františku a Josefa Drechslerovy a celý rod a za zetě Miloslava Muchnu

Po 1.3.	mše sv. není	Po 8.3.	mše sv. není
Út 2.3.	mše sv. není	Út 9.3.	Volná intence
St 3.3. M	Za Františku Baliharovou a dceru Miladu	St 10.3.	Volná intence
Čt 4.3. m	Za rodiče Marii a Josefa Tolmovy, Marii a Karla Kloudovy	Čt 11.3. m	Volná intence
Pá 5.3. M	Za † z rodiny Holanovy a Hájkovy a celý rod	Pá 12.3. M	Za Josefa Částku, jeho syna a d. v o.
So 6.3. M	Za Mirumila Pechara, rodiče z obojí strany a vnuka Míšu	So 13.3. M	Za Františka a Annu Salivarovy, Stanislava a Emilii Kodatovy a rodinu Sýkorovu
Ne 7.3. R	Za farnosti	Ne 14.3. R	Za Václava a Marii Pešicovy a jejich rodiče

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 10.3. 2010. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3 Ročník VII

14. února 2010

Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2010

Bůh dává spravedlnost na základě víry v Ježíše Krista

Drazí bratři a sestry,
církve nás každý rok v postní době vybízí, abychom se podívali na svůj život ve světle evangelního učení. V tomto roce bych vám rád předložil několik úvah, které se týkají závažného tématu spravedlnosti, a za základ si vzal výrok sv. Pavla: *Bůh dává spravedlnost na základě víry v Ježíše Krista* (Řím 3,21-22).

Spravedlnost: „dare cuique suum“

Na prvním místě bych se chtěl věnovat významu slova „spravedlnost“, které v běžném užívání znamená „dát každému, co mu náleží – dare cuique suum“ podle proslulého výroku Ulpiana, římského právníka z 3. století. Tato známá definice však neupřesňuje, v čem spočívá toto „suum“, které je třeba každému dát. To, co je pro člověka zásadní, nelze zajistit právně. Aby každý mohl žít život v plnosti, potřebuje něco hlubšího, více osobního, co lze získat pouze jako dar. Dalo by se říci, že jde o to, aby člověk žil z té lásky, kterou mu může dát jen sám Bůh, protože je stvořen podle jeho obrazu a podoby. Hmotná dobra jsou samozřejmě užitečná a potřebná. Ostatně sám Ježíš pečoval o nemocné, sytil zástupy, které ho následovaly, a bezpochyby neschvaluje nezáměr, který i dnes posílá na smrt stovky milionů lidí kvůli nedostatku potravin, vody a zdravotní péče. Přesto však distributivní spravedlnost nedává člověku všechno, co mu náleží. Ještě mnohem více než chléb totiž člověk potřebuje Boha. Sv. Augustin k tomu říká, že „pokud je spravedlnost ctností, která dává každému, co mu náleží... kde je pak spravedlnost u člověka, když opouští pravého Boha“.

Odkud pochází nespravedlnost?

Evangelista Marek nám předává Ježíšova slova pronesená během tehdejšího sporu o tom, co je čisté a nečisté: „Člověka nemůže poskvnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvňuje... Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky“ (Mk 7,15.21). Kromě bezprostředního problému jídla můžeme v reakci farizeů objevit stále lidské pokušení dávat původu zla vnější příčinu. Při bližším pohledu zjistíme, že mnoho moderních ideologií z tohoto předpokladu vychází: jelikož nespravedlnost přichází zvnějšku, stačí odstranit vnější příčiny, které brání naplnění spravedlnosti. Tento způsob myšlení, jak nás upozorňuje Ježíš, je naivní a krátkozraký. Nespravedlnost, důsledek zla, nemá výlučně vnější příčiny. Její původ je v lidském srdci, kde člověk nalézá základ tajemné účasti na zlu. Žalmista to bolestně rozpoznává: „Vždyť jsem se narodil s vinou, v hříchu mě počala má matka“ (Žl 51,7). Ano, člověk je oslaben hlubokým zraněním, které umenšuje jeho schopnost vejít ve

společenství s druhým. Přirozeně je otevřený svobodnému sdílení, ale objevuje v sobě překvapivě mohutnou sílu, která ho svádí, aby se uzavřel do sebe a stavěl se nad druhé a proti nim. Jde o egoismus, důsledek prvotního hříchu. Adam a Eva byli svedeni satanovou lží. Tím, že se zmocnili tajemného ovoce, porušili Boží přikázání. Důvěru v lásku nahradili podezřívavostí a rivalitou, přijímání a očekávání od druhého s důvěrou za úzkostnou snahu brát a být soběstačný (srov. Gn 3,1-6), čímž si způsobili pocit neklidu a nejistoty. Jak se člověk může vymanit z tohoto egoistického tíhnutí a otevřít se lásce?

Spravedlnost a sedāqāh

V moudrosti Izraele najdeme hlubokou souvislost mezi vírou v Boha, který „*slabého pozvedá z prachu*“ (Žl 113, 7), a spravedlností vůči bližnímu. Slovo *sedāqāh*, které v hebrejštině označuje ctnost spravedlnosti, úžasně vystihuje tento vztah. *Sedāqāh* totiž na jedné straně znamená úplné přijetí vůle Boha Izraele a na druhé straně spravedlnost vůči bližnímu (srov. Ex 20,12-17), obzvlášť vůči chudáku, cizinci, sirotku a vdově (srov. Dt 10,18-19). Tyto dva významy jsou mezi sebou propojeny, protože dát chudému znamená pro Izraelitu pouze oplátnit to, co pro něj udělal Bůh, který má soucit s bídou svého lidu. Není náhodou, že Zákon byl Mojžíšovi na Sinaji darován po přejití Rudého moře. Poslušnost Zákona totiž předpokládá víru v Boha, který jako první slyšel křik svého lidu a sestoupil, aby ho vysvobodil z moci Egypta (srov. Ex 3,8). Bůh je vnímavý ke křiku toho, kdo je v nouzi, ale na oplátku žádá, aby se mu naslouchalo. Vyžaduje spravedlnost vůči chudému (srov. Sir 4,4-5.8-9), cizinci (srov. Ex 22,20), otroku (srov. Dt 15,12-18). Pro konání spravedlnosti je nezbytné opustit sen o soběstačnosti, o onom hlubokém soustředění na sebe, které plodí nespravedlnost. Jinými slovy, je třeba přijmout exodus hlubší než ten Mojžíšův, je třeba osvobodit srdce, čehož litera Zákona není sama schopna. Existuje tedy pro člověka nějaká naděje na spravedlnost?

Kristus, Boží spravedlnost

Hlásání radostné zvěsti plně odpovídá na lidskou touhu po spravedlnosti. Apoštol sv. Pavel to zdůrazňuje ve svém Listu Římanům: „V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu... na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílů není. Vždyť všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru“ (Řím 3,21-25).

Jaká je tedy Kristova spravedlnost? Je to především spravedlnost pocházející z milosti, kde člověk není spasitel a neuzdravuje ani sebe sama, ani druhé. Skutečnost, že obmytí se naplňuje v „krvi“ Kristově, znamená, že člověk není od tíže svých vin osvobozen osobními oběťmi, nýbrž láskyplným gestem Boha, který jde až tak daleko, že zakusí „prokletí“ vyhrazené člověku, aby mu dal „požehnání“ vyhrazené Bohu (srov. Gal 3,13-14). Dalo by se však hned namítnout: co je to za spravedlnost, jestliže spravedlivý umírá za viníka a viník naopak dostává požehnání, které patří spravedlivému? Že by každý dostal opak toho, co mu náleží? Ve skutečnosti se zde Boží spravedlnost projevuje jako hluboce odlišná od lidské spravedlnosti. Bůh za nás ve svém Synu zaplatil výkupné, cenu skutečně závratnou. Tváří in tvář spravedlnosti kříže se člověk může bouřit, protože představuje lidskou nesoběstačnost, jeho závislost na někom jiném, aby mohl být plně sám sebou. Obrátit se ke Kristu, věřit evangeliu totiž nakonec znamená, že se člověk musí zřici iluze soběstačnosti a tak objevit a přijmout to, že potřebuje druhé a Boha, potřebuje Boží odpuštění a přátelství.

Tak pochopíme, že víra je naprosto odlišná od něčeho přirozeného, jednoduchého a zřejmého. Je třeba mít pokoru, abychom přijali, že pouze někdo druhý nás může osvobodit od našeho vlastního já a darovat nám na oplátku sebe sama. Toto se zvláštním způsobem

uskutečňuje ve svátostech smíření a eucharistie. Díky působení Krista můžeme vejít do „větší“ spravedlnosti, spravedlnosti lásky (srov. Řím 13,8-10), spravedlnosti toho, kdo se v jakékoli situaci pokládá spíš za dlužníka než za věřitele, protože přijal víc, než v co mohl doufat.

Na základě této zkušenosti je křesťan vybízen, aby se zapojil do utváření spravedlivých společností, kde všichni dostávají to, co je nezbytné k životu podle lidské důstojnosti, a kde je spravedlnost oživována láskou.

Drazí bratři a sestry, postní doba vrcholí velikonočním třídenním, během něhož budeme v tomto roce opět slavit Boží spravedlnost, která je plností lásky, daru a spásy. Ať je tato doba pokání pro každého křesťana dobou skutečného obrácení a niterného poznání Kristova tajemství, který přišel naplnit veškerou spravedlnost. Tímto pozdravem všem z celého srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Vatikán 30. října 2009
Benedikt XVI.

Vážení farníci,

jak jistě víte, ustanovil papež Benedikt XVI., aby se období od 19.6.2009 do 11.6.2010 slavilo jako rok kněží. Pro kněze je to příležitost k poděkování za veliký dar, který při svěcení od Boha obdrželi pro službu bližním.

Zvláštní shodou okolností se mi právě v tomto roce naskytla příležitost k pouti do Říma, kde jsem byl naposledy před deseti lety ve Svatém roce jako bohoslovec. Těším se, že tam opět navštívím hroby svatých apoštolů Petra a Pavla i další baziliky, katakomby a ostatní místa, kde se utvářelo západní křesťanství i naše dodnes trvající kultura a civilizace.

Chci zde říci své „děkuji“ Bohu, který mne povolal do své služby a vyprosit si znovu jeho pomoc pro úkoly, které mi světuje. Především však se těším na duchovní užitek, který každá pouť na svatá místa přináší nejen pro putujícího, ale i pro všechny, které tam ve svém nitru nese.

Prosím vás tedy, abyste mne na této pouti doprovázeli modlitbami. Já na vás budu také myslet při všech mších sv., které budu „u prahů apoštolských“ sloužit. Do Říma odjízďím o svátku Stolce sv. Petra v pondělí večer 22.2.. Vrátním se, s Boží pomocí, v noci ze soboty 27.2. na neděli 28.2.

Vzhledem k této mé pouti také dochází k určitým změnám ohledně konání bohoslužeb: Od úterý 23.2. do soboty 27.2. mše sv. v Rožmitále nebudou. Z důvodu mému návratu v časných ranních hodinách bude 28.2. nedělní mše sv. ve Starém Rožmitále sloužena až od 11.00 hod. a ve Hvozděanech i v Bohutíně mše mimořádně nebude. Intence, které na dny mé pouti připadají, odsloužím v Římě, případně, po vzájemné domluvě, je mohu přesunout na jiný termín. Další číslo tohoto farního zpravodaje vyjde z výše uvedených důvodů až 14. března a doufám, že se v něm budu moci s vámi podělit o své zážitky z římské pouti.

S úctou Váš

P. Ivo Prokop

Zprávy a oznámení

Popeleční středa

Ve středu 17. února začíná letošní čtyřicetidenní půst, příprava na Velikonoce. V tento den bude při mši sv. udílen věřícím popelec na znamení pomíjivosti tohoto světa a naší ochoty usilovat o to, co je věčné. Popeleční středa je dnem přísného postu, kdy bychom si měli odříci nejen masité pokrmy, ale také se omezit v množství jídla a nasytit se pouze jednou za celý den. Naopak bychom se měli v tento den věnovat modlitbě a přijít na mši sv. Také bychom se měli začít připravovat na svátost smíření, kterou má každý křesťan přijmout minimálně jednou do roka. Pro ty, kdo z vážných důvodů nemohou přijít v tento den na bohoslužbu, bude udílen popelec i následující neděli 21. února.

Pozor: na Popeleční středu 17.2. bude mše sv. v městském kostele od 18.00 hod.!